

Sygn. akt II KK 531/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **E. I. i P. M.**

skazanych z art. 296 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 296 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lutego 2023 r.

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 9 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 248/21,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt XII K 235/17,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych E. I. i P. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 lutego 2022 r., sygn. akt II AKa 248/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt XII K 235/17. Obrońcy, powołując się na art. 523 § 1 k.p.k., zamieścili w kasacjach m.in. wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski te nie zasługują na uwzględnienie.

Obrońca E. I. trafnie skonstatował, że „wstrzymanie wykonania kary (powinno być: orzeczenia – uwaga SN) jest instytucją wyjątkową” oraz przytoczył orzeczenia Sądu Najwyższego wskazujące, że skorzystanie z tej instytucji jest możliwe wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, kiedy to zachodzi bardzo wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji, widoczna nietrafność merytoryczna wyroku oraz ustalenie, że wykonanie orzeczenia, w szczególności w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Rzecz jednak w tym, że obrońcy nie wykazali w sposób przekonujący, iż w odniesieniu do skazanych te przesłanki wstrzymania wykonania orzeczenia rzeczywiście zachodzą.

Obrońca E. I. ograniczył się do twierdzenia, że „w ocenie obrony prawdopodobieństwo uwzględnienia niniejszej kasacji jest wysokie”, nadto nadmienił, że skazany wcześniej nie był karany, że orzeczona wobec niego kara jest karą surową, oraz że osadzenie w więzieniu spowodowałoby dla niego nieodwracalne skutki. Z kolei obrońca P. M. argumentowała, że „wniosek o wstrzymanie wykonalności kary usprawiedliwia zasadność skargi kasacyjnej”, nadto wspomniała o stanie zdrowia (nie podając żadnych konkretów) i wieku skazanego (69 lat) oraz podkreśliła, że „rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego ma kluczowe znaczenie dla końcowego wyniku sprawy, a co za tym idzie, dla tego czy w ogóle zasadnym będzie pozbawienie wolności oskarżonego P. M. (...). Przy tym nie jest całkiem jasne, czy obrońca ma na myśli rozstrzygnięcie co do wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia, czy też co do samej kasacji.

Odnosząc się do przytoczonych argumentów należy zauważyć, że nie można uznać, iż za wstrzymaniem wykonania orzeczenia przemawia deklarowane przez autora kasacji przeświadczenie, iż jest ona zasadna, wobec czego prawdopodobieństwo jej uwzględnienia jest wysokie. Trudno bowiem przyjąć, że adwokat, czy inny podmiot fachowy uprawniony do sporządzenia kasacji, czyniłby to bez przekonania, iż zachodzą powody do zaskarżenia orzeczenia i bez wiary, że skarga zasługuje na uwzględnienie. Jest oczywiste, że w tym względzie decyduje stanowisko sądu, do którego skierowano wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia i w związku z tym należy stwierdzić, w żadnej mierze nie przesądzając na tym etapie postępowania o trafności kasacji, że chociaż zamieszczono w nich

wiele zarzutów pod adresem zaskarżonego orzeczenia, w tym podniesiono zaistnienie uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.), to wstępny ogląd sprawy, w tym skonfrontowanie uzasadnień wyroków sądów obu instancji z zarzutami kasacji, przy uwzględnieniu odpowiedzi na kasacje sporządzonych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, którzy w umotywowany sposób postulują uznanie kasacji za oczywiście bezzasadne, nie rodzi przekonania, że prawdopodobieństwo uwzględnienia obu, względnie jednej ze skarg, jest szczególnie wysokie. Nasuwa natomiast uwagę, że zastrzeżenia może budzić prawidłowość skarg w aspekcie art. 519 k.p.k., jak też art. 523 § 1 k.p.k., bowiem wbrew deklaracji skarżących niektóre zawarte w nich zarzuty wydają się być w istocie skierowane przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, skarżący nie zawsze wskazują w sposób klarowny, że sygnalizowane rażące naruszenia prawa (inne niż określone w art. 439 k.p.k.) mogły mieć istotny wpływ na treść wyroku, a nawet – jak w kasacji wniesionej na rzecz P. M. – podniesiono niedopuszczalny zarzut rażącej niewspółmierności kary. Autorzy kasacji nie wzięli również pod uwagę, na co w wielu orzeczeniach wskazywał Sąd Najwyższy, że o wstrzymaniu wykonania orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. decydują inne względy niż te, które rzutują na decyzję o odroczeniu wykonania kary pozbawienia wolności, względnie udzieleniu przerwy w jej odbywaniu. Zatem nie mogły przemawiać za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku pochodzącego od obrońcy P. M. takie okoliczności, jak stan zdrowia (domyślnie zły) skazanego i jego zaawansowany wiek. Z kolei w przypadku E. I. część podanych okoliczności (surowość wymierzonej mu kary, niekaralność skazanego) nie jest kryterium ani decyzji podejmowanych na podstawie k.k.w., ani na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.